

[Handelsministeren]

den første energidebat fandt sted her i folketinget, den 18. april 1974, så det er ved at blive en tradition.

Jeg mener uagtet de varierede synspunkter, der er givet udtryk for, at der kan spores en betydelig forståelse for og også en tilslutning til energiredegørelsen 1979 og til de foreliggende lovforslag.

Jeg skal prøve på at kommentere og i nogen udstrækning besvare de spørgsmål, der er stillet. En del af dem finder jeg dog også naturligt hører hjemme under et kommende udvalgsarbejde. Må jeg starte med den socialdemokratiske ordfører, fru Ritt Bjerregaard, der bl. a. rejste spørgsmålet om sammensætningen af gas- og varmeprisudvalget. Det er jeg parat til at drøfte under udvalgsarbejdet. Jeg finder det rimeligt, at både mindre og store forbrugere bliver repræsenteret i dette prisudvalg.

Så var fru Ritt Bjerregaard – og andre ordførere har også været det – inde på forskningen i og arbejdet med vedvarende energikilder, og det er blevet beklaget, at de midler, der var sat af, var begrænsede, og at de udviste en faldende skala. Det er naturligt, at beløbene falder. Det er to givne beløb fra augustforligene i 1976 og 1977, der er tale om, med 50 mill. kr. det ene år og 238 mill. kr. det andet, men jeg kan føje til, at det er min hensigt at komme med forslag om, at dette energiforskningsarbejde fortsættes, og med den interesse, der har vist sig i flere af indlæggene her, tør jeg måske håbe på at få støtte, også den dag da jeg kommer og skal bruge penge til disse ting.

Jeg finder det også naturligt på baggrund af både fru Ritt Bjerregaards og andres indlæg at sige nogle ganske få ord om de resultater, der allerede foreligger, og hvad vi kan forvente på dette område, når det drejer sig om vedvarende energikilder, altså sol, vind, biogas, halm m.v.

I Dansk Energipolitik 1976 indgik disse vedvarende energikilder med 4 pct. af den samlede energiforsyning, når vi nåede frem til 1995. Jeg ved, der er fortalere for disse energikilder, der finder, at målsætningen er beskeden, men jeg mener selv, den, når vi ser på forholdene, er ret ambitiøs. Vindenergi skulle f. eks. bidrage med 3 pct. af elforsyningen. Hertil ville kræves 400 møller af den størrelse, som der nu opføres to af ved Nibe. Når vi om et par år kender resultatet af dette

eksperiment, kan vi tage stilling til, om vi skal gå videre ad den vej. Men jeg vil dog mene, at en målsætning, som indebærer, at der skal være 400 møller i drift om 15 år, stadig må betragtes som ret optimistisk.

For rumopvarmningens vedkommende er der sigtet højere, nemlig at 10 pct. af energiforsyningen til rumopvarmning skulle ske ved hjælp af solpaneler og biogas, jordvarme osv., når vi når frem til 1995. Handelsministeriets energiforskningsprogram tager sigte på alle disse muligheder, og de er i princippet stadig til stede. Spørgsmålet er altså, om vi tør tro på, at vi om 15 år kan nå længere end det, som indgik i Dansk Energipolitik 1976, hvor der var tale om 100.000 kombinerede solpaneler og varmepumpeanlæg og 200.000 solpanelanlæg med suppleringsvarme.

Det kan fortsat meget vel tænkes, at vi i næste århundrede skal trække betydelig mere på de vedvarende energikilder, men vi skal også klare os igennem de næste 20–30 år, som efter alt at dømme bliver energiforsyningsmæssigt vanskelige, og det er derfor, det er naturligt, at vi koncentrerer opmærksomheden om, hvad der ligger nærmest for, og de opgaver, vi står over for.

Fru Ritt Bjerregaard og hr. Mølgaard var inde på spørgsmålet om den canadiske reaktor. I elværkernes sammenlignende undersøgelse af letvandsreaktorer og af CANDU-reaktoren, som blev udført i 1974–75, konkluderes ikke alene, at CANDU-reaktorens sikkerhedsforhold var utilstrækkeligt dokumenteret, men også at hele CANDU-systemet ville være væsentlig dyrere end et letvandssystem, og at tungvandsteknologien, som CANDUen bygger på, er væsentlig mindre udviklet og udbredt end letvandsteknologien, med heraf følgende sikkerhedsrisici. Danmark kunne således nok få æren af at blive det eneste land i Europa, der satsede på CANDU-reaktoren. England, der selv var i færd med at udvikle en tungvandsreaktor, har i mellemtiden opgivet denne type. Jeg kan føje til, at der ikke siden afslutningen af elværkernes undersøgelser fra 1974–75 er udført dybtgående undersøgelser af denne reaktor, men såvel regeringen som elværkerne har haft løbende kontakt til de canadiske myndigheder og elværker, og der er ikke i konsekvens heraf fremkommet nogen oplysninger, der kunne retfærdiggøre en ændret